



הדרך השלישית

על אובדן, על אמונה ועל תקווה

רביב דרור

הדרך השלישית

הדרך השלישית

על אובדן, על אמונה ועל תקווה
רומן אפולוגטי פילוסופי על מסע משנה חיים

רביב דרור

The Third Way

Raviv Dror

עריכה: צופית לדרגרבר
עטיפה: יובל עופר־וייץ
גרפיקה: סטיב דיויס

© 2024. כל הזכויות למהדורה העברית שמורות לרביב דרור ולהוצאת הגפן
www.ha-gefen.org.il

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, להקליט, לשכתב, לאחסן במאגר מידע או
להפיץ ספר זה או קטעים ממנו בשום צורה או בשום אמצעי – אלקטרוני,
אופטי או מכני, ללא אישור מראש ובכתב מהוצאת הגפן.

נדפס בישראל

מסת"ב 978-965-7046-34-0 ISBN

המכשולים הגדולים ביותר של האדם במסע החיים לחיפוש אחר
מקור האמת הם צדקנות עצמית ודעות קדומות. הצלחתו תלויה
במציאת האיזון המושלם והאמיתי בין מוחו לליבו, בין הרציונל לרגש
ובין הנפש לרוח. ספר זה מציע לקוראים את האיזון הקדוש הזה.

רביב זרור

הקדמה

מספרים על ילד שבמסגרת לימודיו בבית הספר היסודי, הוטלה עליו המשימה ללמוד ולברר מהו מקור החיים. הלך הילד להוריו, פנה לאימו וביקש ממנה הסבר. אימו הסבירה לו כך: "אלוהים ברא את העולם ואת כל אשר בו בשישה ימים. ביום השישי הוא ברא את האדם ויצר את חוה מצלעו. בצלמו וכדמותו הוא ברא אותם. זהו מקור בריאת העולם ובריאת האדם".

מצויד בהסבר זה, הלך הילד לאביו ושאל אותו את אותה השאלה. וכך הסביר לו אביו: "העולם נברא יש מאין. החיים החלו במקרה. אחרי תהליך אבולוציוני מקרי וארוך, התפתחו במקרה הקופים ואנחנו בני האדם התפתחנו מהם. אנחנו נצר אבולוציוני של אותם קופים כחלק מאותו תהליך מקרי שתיארת".

חזר הילד המבולבל לאימו ואמר לה: "אימא! בלבלתם אותי לגמרי. את אומרת שאלוהים ברא את העולם ואותנו, ואבא אומר שמקורנו מהקופים. זה לא מסתדר. תחליטו!"

ליטפה האם את ראשו והשיבה לו בחיוך: "ילד שלי, אין כאן שום בלבול. אני דיברתי על המשפחה שלי ואבא שלך דיבר על המשפחה שלו".
ואתם? לאיזו משפחה אתם שייכים?

שאלתם את עצמכם ברצינות פעם, מאין באתם? מה מקור החיים? המוסר? איזו משמעות יש לחיים שלכם? ומה קורה אחרי המוות? האם נבראנו בצלם אלוהים או שאנחנו רק 'קופים עם מכנסיים'?
אין אושר גדול יותר מאשר לפתור את החידה הגדולה מכול שבפניה ניצבתם אי פעם. חידת החיים. ותזכרו. יש רק תשובה אחת נכונה. רק אמת אחת. אין תיקו. וזה גם לא מבחן אמריקאי שבו לעיתים כל התשובות נכונות.

במקרה שלנו, רק אחד ההורים צדק – האב או האם.
אך כדי למצוא את התשובות לשאלות אלו, קוראים יקרים, תצטרכו להתנער מאדישותכם לזמן קצר, להתיר את משקולות דעותיכם

הקדומות, להתנתק מאזיקי צדקתכם העצמית, להסיר מצווארכם את
עול חוכמתכם הארצית, לעקוף את מכשולי הרגש ולבוא לפתחו של
ספר זה חופשיים מכל עול, צנועי מחשבה ועניי רוח.

קריאה נעימה ומעניינת

רביב דרור

1

נטלי פתחה את דלת הבית עם שובה מבית הספר ופערה את עיניה כלא מאמינה. על השטיח בכניסה ישבה גורת כלבים קטנה בפרווה לבנה ואפורה והסתכלה עליה במבט מסוקרן. מפיה השתרבבה לשון ורודה זעירה, וזנבה הקטן כשכש בהיסוס מה.

נטלי הפנתה את מבטה אל אביה, שעמד מאחורי גורת הכלבים, ופגשה את חיוכו הרחב, חיוך שגילה לה את תעלומת האתמול. אמש לא צלחו כל ניסיונותיה לדלות בדל של רמז לגבי המתנה המיוחדת שהבטיח לה, והיא הלכה לישון בתחושה של אכזבה מעורבת בציפייה דרוכה. למחרת בבוקר הכול נראה לה כתמול שלשום. שום מתנה לא חיכתה לה. לא למרגלות המיטה, לא על השידה, לא מתחת לכרית ולא בשום מקום אחר בחדרה.

כשירדה לאכול את ארוחת הבוקר, היא לא אמרה דבר לאביה בקשר להבטחתו, אלא התנהגה כרגיל והתאמצה להסתיר את מחשבותיה ורגשותיה. אביה מצידו, עשה כמוה. שניהם נותרו שותקים, כמו מתעלמים מעט זה מזה, ורק הצליבו מבט מהיר מדי פעם, לעיתים מלווה בחיוך דק, שאף הגביר את אוירת המתח והסקרנות.

הם שתקו גם כשליווה אותה אביה כמו בכל בוקר לבית הספר המרוחק מביתם כעשר דקות הליכה. רק החיוך של שניהם הסגיר את מחשבותיהם. כשהגיעו אל היעד, אביה התכופף לחבקה ונשק למצחה. "שיהיה לך יום נפלא, חמודה", אמר ולא הוסיף. "גם לך, אבא", היא השיבה לו באכזבה קלה ומיהרה להיכנס למבנה הבטון הגדול.

*

כשמונה חודשים קודם לכן, חל יום הולדתה התשיעי של נטלי. חמישה ימים לפני האירוע הגדול היו ההכנות בעיצומן. נטלי, בת הזקונים, ציפתה בהתרגשות ליום המיוחד הזה כי ימי ההולדת במשפחתה כללו תמיד מתנות, חברות וחברים, משפחה מורחבת, קוסמים, אוכל כיד המלך,

צלם, מוזיקה. האירוע התקיים על הדשא בחצר ביתם ששכן בצפון הארץ, כחמש עשרה דקות הליכה מהים. החוויה הייתה תמיד נפלאה. יותר ממושלמת. גם כשהילדים גדלו והתבגרו, הם לא ויתרו על חגיגות ימי ההולדת. אולי כן על הקוסם.

בשעה שצפו בחדשות הערב, שוב חשה סיוון, אימה של נטלי, כאבי ראש חזקים. היא שיתפה את בעלה בהרגשה, ואז קמה ועלתה בכבדות לחדרם. היא לקחה משכך כאבים ונכנסה למיטה. כאב הראש קשור ודאי לניהול התיק של מר לוי, המשקיע המפורסם, חשבה. הוא היה חשוד בגניבת מיליוני דולרים מלקוחותיו והעברתם במרמה לחשבונותיו האישיים המפוזרים ברחבי העולם.

סיוון, עורכת דין בכירה, התמנתה לראש צוות ההגנה בחברת עורכי דין שלקחה את 'תיק לוי' לידיה. אחריות רבה מאוד הוטלה עליה, וערימת הניירות על שולחנה רק הלכה וגדלה. כשנוסף לרשימה ארגון יום ההולדת של נטלי, חשבה סיוון שזה כבר יותר מדי בשבילה. בעלה תמיד עזר לה, אך נסיעותיו התכופות לחו"ל לא אפשרו לו לקחת על עצמו את האחריות לארגון אירועים משפחתיים. הכול היא נשאה על כתפיה. ערב קודם לכן, לפני שהלכה לישון, היא אמרה לו שהיא לא חשה בטוב כבר זמן מה, והשנה, לצד כל הלחץ בעבודה, היא תזדקק לעזרתו יותר מתמיד. הוא נשק לה על מצחה ועל שפתיה והבטיח שישתדל לעזור לה ככל שעבודתו תאפשר לו.

"סיוון, את באמת צריכה קצת להירגע. תזכרי, הבריאות, גם הנפשית, היא מעל הכול. אנחנו צריכים אותך יותר בבית. את חוזרת מהעבודה מאוחר בלילה, לפעמים אחרי שכולם כבר נרדמו, ויוצאת מוקדם בבוקר לפני שהילדים מתעוררים. הם מתגעגעים אלייך".

"אני יודעת, אישי היקר. בבקשה אל תזרה מלח על הפצעים השורפים ממילא. אני מקווה שעוד מעט יסתיים הטיפול ב'תיק לוי' והלחץ ירד. תאמין לי שקשה לי מאוד, ואני מרגישה את זה בכל יום, גם נפשית וגם פיזית. כאב הראש לא מרפה ממני ומלווה בעייפות מטרידה. מיום

ראשון אני מחכה לסוף השבוע, וזאת הרגשה שאני לא אוהבת. אני לא רוצה שהעבודה תהיה עול ומקור לסבל.

אבל בחרנו לנו סגנון חיים שלא מאפשר להירגע, אפילו לרגע. אתה עם העסקים שלך, ואני עם העבודה שלי שלפעמים שואבת ממני את כל הכוחות ומשאירה אותי כמו קליפה יבשה שמקיפה גוף עייף ונפש ריקה. והכול לשם מה? שיווי המשקל העדין והקדוש בין העבודה למשפחה כבר לא מתקיים אצלנו. המאזניים נוטים באופן חד לכיוון העבודה והקריירה של שנינו, ואני מרגישה שאנחנו חייבים לעצור את כדור השלג המתגלגל הזה. אתה יודע שלא היה לנו זמן איכות אמיתי עם הילדים או עם עצמנו כבר יותר מחודשיים? גם לא בסופי השבוע..."

"כן. מאז שקיבלת על עצמך את 'תיק לוי' הארור הזה".

"נכון, יובל. אבל תזכור שהתיק ה'ארור' הזה לצד התיקים האחרים, גם יעזור לנו לשלם את ההוצאות הכספיות הרבות, להחליף את שני הרכבים שלנו לדגם חדש יותר ולסגור את ההלוואה שלקחנו לפני שלוש שנים לשיפוץ הבית. כל זה כמובן בתקווה שנזכה במשפט ואקבל את הבונוס שהובטח לי".

"מתי את חושבת שזה יסתיים?"

"לכל היותר בעוד חודש, חודש וחצי. אני מקווה מאוד. יהיה לנו ממש קשה להגן על מר לוי. העדויות נגדו חותכות וכל מה שנותר הוא להגיע לאיזשהו הסדר כספי עם בית המשפט ועם קורבנותיו של מר לוי. כעת זאת המטרה, והוא מבין את זה. אם לא יגזרו עליו לשבת בכלא – ניצחנו".

"אתם אולי ניצחתם, אבל הציבור לא כל כך", עקץ אותה יובל ורמז מהי דעתו על מערכת המשפט. "תודה לאל בשבילנו, אולי לא בשבילו..."

בואי נחליט ונישבע שאחרי יום ההולדת של נטלי, נצא יחד למסעדה טובה. רק שנינו. נאכל משהו טוב ונחשוב איך לאזן את אותם המאזניים שדיברת עליהם, ואפילו איך להטות אותם לטובת המשפחה. נשקול איך להשקיע פחות זמן בעניינים חומריים ויותר זמן ביחד. נחשוב ונחליט.

הימים חולפים במהירות הבזק ולא משאירים לנו הזדמנות שנייה".
סיוון הסתובבה אליו, חיבקה אותו חיבוק גדול והצמידה את שפתיה
לשפתיו לנשיקה ארוכה וחמה.

"סיוון, לא שאני מתלונן, אבל מה זה היה?" שאל יובל בפליאה.
"ככה אני נשבעת", צחקה סיוון, "פשוט אף פעם לא ביקשת ממני
להישבע. תראה מה הפסדת כל השנים".
"כן? אז בואי ואראה לך איך אני נשבע", אמר, ושניהם התכרבלו
מתחת לשמיכה מחובקים לגוף ולבשר אחד.

*

הם הכירו לפני כשש עשרה שנה באוניברסיטת תל אביב. צעירים, יפים
ושאפתנים. הוא למד מנהל עסקים והיא משפטים. יום אחד כשעיניהם
נפגשו בקפיטריה, הם ידעו שגורלם נחתם לחיות זה עם זה. מאז הם
סיימו את לימודיהם, סיוון התחילה לעבוד בחברת עורכי דין כמתמחה
בתחום של פשעים כלכליים, ויובל הצטרף לחברה עתירת ממון שמחפשת
פרויקטים והשקעות בחו"ל. בזכות האנגלית הרהוטה שלו עוד מימי
השליחות של המשפחה בארצות הברית, הוא הצטרף לצוות שאחראי
על השקעות באירופה וטיפס במדרגות ההצלחה.

בני הזוג הקימו משפחה ובמשך השנים נולדו להם שלושה ילדים
אהובים. אחרי הולדת נטלי, הם החליטו שמעכשיו הם ישקיעו את כל
משאביהם ומרצם בגידול הילדים, יקנו להם ידע וערכים ויחנכו אותם
להיות אזרחים טובים ומועילים.

"שיגדלו ויהיו לאנשים טובים", נהג יובל לומר.

"טובים ביחס למה או למי?" שאלה סיוון.

והוא לא ידע לענות והשיב בפשטות, "ביחס למוצא".

בינם לבין עצמם הם הסכימו שהצליחו להקים משפחה טובה ובית
טוב, וזה סיפק אותם. עם זאת, שניהם הרגישו שמהו חסר, משהו
שנסתר מהם. אבל הם לא ידעו מה.